

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] balancerne siden 1. Januar nyopførte Konto „Statens Reguleringskonto“.

Jeg skal herefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om enkelte af Lovforslagets vigtigste Bestemmelser.

I Forslagets § 1 angives i generelle Udtryk Lovens Anvendelsesomraade, nemlig al tysk Ejendom, der befinder sig her i Riget, undtagen saadan Ejendom, der af de allierede væbnede Styrker er taget som Krigsbytte her i Riget. Denne Undtagelsesbestemmelse omfatter de tyske Handelsskibe og den af den tyske Værnemagt her i Landet efterladte Ejendom, jfr. herved den tidligere nævnte Bekendtgørelse af 14. Maj 1945. Jeg skal her oplyse, at de tyske Handelskibe vil blive fordelt imellem de allierede Magter efter et særligt Program, og at ogsaa Danmark vil faa Lejlighed til at deltage i denne Fordeling, saaledes at der skulde blive Mulighed for herigennem at faa en vis, dog formentlig ikke særlig stor, Tilvækst til den danske Handelsflaade. Jeg henviser herved til Paris-Protokollens Afsnit I, Artikel 5. Med Hensyn til de af den tyske Værnemagt her i Landet efterladte Ejendele, Vaaben, Ammunition, Køretøjer o. s. v., er Forholdet det, at en væsentlig Del af den tyske Værnemagts Lagre er solgt til den danske Regering og derefter gaaet videre ud i Omsætningen. Da de for disse Varer af den danske Stat betalte Beløb er indsat paa en særlig Konto i Danmarks Nationalbank, er den Sag altsaa saadan set fuldstændig i Orden. Om Anvendelsen af de paa denne Konto indestaaende Beløb er endelig Bestemmelse ikke truffet, men dette Spørgsmaal er Genstand for Forhandling imellem den danske Regering og de engelske og amerikanske Regeringer.

I Lovforslagets § 2 har man givet en Definition af, hvad der i denne Lovs Forstand skal anses som tysk Ejendom, karakteriseret ved de paagældende Genstandes og Værdiers Ejere. Der er i denne Forbindelse formentlig kun Anledning til at henlede Opmærksomheden paa Bestemmelserne i § 2, Nr. 5 og Nr. 6. Ved Nr. 5 inddrages under Lovens Omraade Ejendom, der formelt tilhører et i Lande uden for Tyskland registreret Selskab, hvis dette Selskab af det Land, hvori det er hjemmehørende, betragtes og behandles som tysk. Der forekommer Tilfælde, hvor Aktier i et dansk Aktieselskab ejes af f. Eks. et argentinsk eller et schweizisk Aktieselskab, hvis Aktier igen ejes af tyske Statsborgere eller tyske Koncerner. De paagældende Holding-Selskaber vil normalt af deres Hjemlands Myndigheder nu

blive behandlet og betragtet som tyskejede, og det er derfor naturligt at inddrage deres her i Landet værende Ejendom under Lovens Omraade. Bestemmelsen under Nr. 6 har Hensyn til saadan Ejendom, der maatte ejes f. Eks. af ikke-tyske Medlemmer af det tyske Gestapo. Bestemmelsen omfatter ikke danske Statsborgere.

Bestemmelsen i 2det Stykke af § 2 kunde ved første Øjekast se ud som en Bestemmelse, der giver Lovens tilbagevirkende Kraft. Dette er imidlertid ikke Tilfældet, idet Bestemmelserne i Bekendtgørelserne af 27. December 1940 og 2. Juli 1945 har haft til Følge, at tyske Statsborgere ikke har kunnet disponere over deres her i Landet værende Ejendom uden særlig Tilladelse. I det Omfang saadan Tilladelse har foreligget, vil stedfunden Ejendomsoverdragelse blive respekteret, men skulde Tilfælde foreligge, hvor Overdragelse har fundet Sted uden det fornødne Samtykke, er saadan Overdragelse ugyldig og kan altsaa ikke respekteres, og ingen, der har indladt sig i Samhandel med en tysk Statsborger m. v. uden at have sikret sig den fornødne Hjemmel, kan paaberaabe sig god Tro til Forsvar for Krav om at faa Lov til at beholde de af ham erhvervede Værdier.

I § 3 gives en Opregning af, hvad man skal forstaa ved Udtrykket „Ejendom“; en Opregning, der skulde være udtømmende, er det dog naturligvis ikke muligt at give, og man har derfor som Nr. 12 indsat en Bestemmelse, der omfatter alle økonomiske Værdier, der ikke maatte være særlig nævnt i de elleve foranstaaende Punkter, saaledes at man derved skulde mene, at det hele var taget med.

Under Nr. 2 er der gjort en generel Undtagelse fra Konfiskationen, idet man ikke har ment at burde konfiskere de for den paagældende og hans Husstand fornødne Gangklæder, Linned og Sengeklæder samt Indbogenstande, der efter Forholdene er nødvendige til Opretholdelse af et tarveligt Hjem for den paagældende og hans Husstand, og endelig — inden for en samlet Værdi af 500 Kr. — Genstande, som i øvrigt hører til de vigtigste Livsformødenheder eller er nødvendige for Udøvelsen af den paagældendes Næringsvej. Denne Undtagelse svarer i det store og hele til den Undtagelse, der i Retsplejelovens § 509 er gjort med Hensyn til, i hvad der kan gøres Eksekution. Denne Undtagelse er fundet naturlig, idet det ikke er muligt for Tiden at hjemsende alle herboende tyske Statsborgere til Tyskland, og det er derfor nødvendigt, at de kan opretholde Hus og Hjem